

διακρίνω τὰ ΔΙΟΣ καὶ ΣΤΗΟΓ, τὰ τελευταία ταῦτα κατὰ τὴν ὀριζόντιον φορὰν τὴν πρὸς τὸν ἀγκῶνα τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς παρ' ἐμοῦ κληθέντος Αἴαντος.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἄδηλον μένει κατὰ πόσον ὁ τοῦ ἀγγείου τούτου πλάστης συνεφώνησε πρὸς τὰς ἀρχαιοθὲν σωζομένας τοῦ μύθου ἀφηγήσεις τὰς ἐν βιβλίοις, ἢ τοῦναντίον διεφώνησεν, ὅπερ συχνὰ παρετήρησαν οἱ ἀρχαιολογοῦντες συμβαῖνον, καὶ φαίνεται ὅτι καὶ ἐνταῦθα συνέβη, καθ' ὅσον δὲν βλέπομεν ἐπὶ τοῦ σκύφου οὐδ' ἔχνος τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἀγάλματος, πρὸς ὃ ἱστορεῖται ὅτι κατέφυγεν ἡ Κασσάνδρα καὶ ἀντελάβετο αὐτοῦ, ὅπως τοῦτο ὑπάρχει εἰκονισμένον ἐπὶ δύο γραπτῶν ἀγγείων τῶν ἐν Mül. Oest. Denkm. I, 7. 202, καὶ ὁμοίως ἤδη ἐπὶ τῆς ἀρχαιοτάτης λάρνακος τοῦ Κυψέλου (Παυσαν. Ε, 18, 5) παριστάνετο.

Ἐν τι μόνον ἀναγκαῖον νὰ ῥηθῆ ἔτι ἐνταῦθα κρίνομεν, ὅτι τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ὅσα ἀκέραια διεσώθησαν φανερώσει, ἂν πολὺ δὲν ἠπατήθημεν, τὸν γ^{ον} ἢ τοῦλάχιστον τὸν β^{ον} πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα. Εἰ δὲ καὶ ἡ τέχνη ἢ ἐμφαινόμενη ἐν τε τῇ συνθέσει καὶ τῷ διαγράμματι τῶν μορφῶν συμφωνεῖ τῇ τῶν χρόνων ἐκείνων ἢ μᾶλλον θεωρητέα ὡς

πολὺ νεωτέρα, ἄς κρίνωσιν ἄλλοι, ἐνθυμούμενοι ὁμῶς, ὅτι ἄλλο σχέδιον τοῦ πλάστου ἢ ζωγράφου, καὶ ἄλλο ἢ διὰ μήτρας ὑστερον καὶ ἐκτυπώσεως εἰς πλεῖστα κεράμια ἀμελεστέρα χάριν ἐμπορίου ἀναπαραγωγῆ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 28 Μαρτίου 1884.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

Υ. Γ. Εἶχομεν ἤδη γράψει τὰ ἀνωτέρω καὶ ἔτοιμοι ἦσαν αἱ ὑπὸ τοῦ κ. Gillieron σχεδιασθεῖσαι ἀπεικονίσεις τῶν δύο σκύφων, ὅτε καὶ τρίτος τις, ὡσαύτως ἐκ Τανάγρας, ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, ἔχων παράστασιν ἐκ τοῦ Ἰλιακοῦ μύθου ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον ἐσχηματισμένην (τρία ἄρματα μεθ' ὀπλιτῶν καὶ ἠνιόχων, ἐξ ὧν ἐπιμαρτυρεῖται γράμμασιν ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἕτερός τις). Τὸ περιεργότατον τῶν ἐπὶ τοῦ ἀγγείου εἶναι ἐξόγκωμά τι ἐπίμηκες, κάθετον μεταξὺ τῶν ἀρμάτων καὶ ὁμοιον σχεδὸν κάμπη, παρ' ὃ τὰ γράμματα « χίραξ Ἀχαιῶν » τὸ μὲν πράγμα βεβαίως Ὀμηρικὸν κατὰ τὰ ἐν Ἰλιάδ. Μ καὶ ἐξῆς, τὸ δὲ ὄνομα ὄχι. Καὶ τοῦτο τὸ ἀγγεῖον θέλει προσεχῶς ἐκδοθῆ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ. (1)

1

ΠΛΕΙΣΤΟΜΜΕΝΚΑΙΙΩΣΛΠΡΟ
ΠΩΝΣΩΝΕΣΧΕΣΕΓΓΑΙΝΟΝ
ΛΥΣΑΝΔΡΟΥΠΙΘΕΩΣ
ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΗΓΓΟΝΕΚΑΙΝΥ
ΕΙΠΕΙΣΣΟΙΣΙΦΙΛΟΙΣΙΜΕΓΑΝΠΡΟΘΟΝ
ΕΞΟΧΑΔΑΥΤΗΣΑΝΔΡΙΛΙΠΟΥΣΑΦΑΟΣ
ΜΟΙΡΙΔΙΩΙΘΑΝΑΤΩΙ

ΕΥΣΕΒΗΑΣΚΗΣΑΣΑΒΙΟΝ
ΚΑΙΣΩΦΡΟΝΑΘΝΗΣΚΩΗΝΙΚΑ
ΜΟΙΒΙΟΤΟΥΜΟΡΣΙΜΟΝΗΛΘΕΤΕΛΟΣ

ΠΕΝΘΟΣΜΗΤΡΙΛΙΠΟΥΣΑΚΑΣΙΓΝΗ

(1) Ἄπασαι αὐταὶ αἱ ἐπιγραφαὶ ἀνήκουσι τῇ ἐμῇ συλλογῇ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1884

ΤΩΙΤΕΠΟΣΕΙΤΕΠΑΙΔΙΤΕΜΩΙ
ΘΝΗΣΚΩΚΑΙΜΕΧΘΩΝΗΔΕΚΑΛΥ
ΠΤΕΙΗΓΡΑΣΙΝΚΟΙΝΗΤΟΙΣΑΠΟΓΙΓΝΟ
ΜΕΝΟΙΣΕΙΜΙΔΕΛΥΣΑΝΔΡΟΥ
ΠΙΘΕΩΣΑΡΧΕΣΤΡΑΤΗΗΔΕ

Πλείστομ. μὲν καὶ ζῶσα τ[ρ]όπων σῶν ἔσχεσ ἐπαινον
Λυσάνδρου Πιθέως Ἀρχεστράτη ἔγγονε, καὶ νῦ[ν]
[λ]εῖπεισ σοῖσι φίλοισι μέγαν πόθον, ἐξοχα δ' αὐτῆς
ἄνδρι λιποῦσα φάος μοιριδίω θανάτω.

Εὐσεβῆ ἀσκήσασα βίον καὶ σῶφρονα θνήσκω,
ἠνίκα μοι βιοτοῦ μόρσιμον ἦλθε τέλος.

Πένθος μητρὶ λιποῦσα κασιγνήτῳ τε, πόσειτε,

5

παιδί τ' ἐμῶ, θνήσκω καί με χθών ἤδε καλύπτει,
 ἢ πᾶσιν κοινή τοῖς ἀπογιγνομένοις.
 Εἰμί δὲ Λυσάνδρου Πιθέως Ἀρχεστράτη ἤδε.

Ἡ ἔμμετρος αὕτη ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή σχη-
 ματίζεται ἐκ τριῶν ἐπιγραμμάτων, ὧν ἡ γλῶσσα
 εἶνε ρέουσα καὶ οἱ στίχοι οὐχὶ ἀδόκιμοι· παρόμοια
 ἔμμετρα ἐπιγράμματα ἐξ Ἀττικῆς ἐξεδόθησαν ἐν
 Kaibel Epigrammata Græca σελ. 9-61 καὶ ἐν
 C.I.A. vol. III, μέρ. II, σελ. 1-27· ἀριθ. 1307
 -1416. Τὰ πλεῖστα τῶν ἐπιγραμμάτων τούτων
 ὁμοιάζουσι τοσοῦτον πρὸς ἀλλήλα, ὥστε δὲν ἤθελέ
 τις σφαλῆ παραδεχόμενος, ὅτι εἶνε ἔργα ἐνὸς καὶ
 τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ Ὁ λίθος εἶνε πεντελικός. Εὐ-
 ρέθη δὲ κατὰ Μάρτιον τοῦ 1882 ἐν τῷ ἀρχαίῳ
 νεκροταφείῳ τῷ κειμένῳ ΒΔ. τοῦ Πειραιῶς. Ὑψος
 0,35, πλάτ. 0,25, πάχ. 0,07.

2

Σ Χ Ω Ρ Ι Ο Υ
 Π Ε Π Ρ Α Μ Ε Ν Ο
 Ε Π Ι Λ Υ Σ Ε Ι : Η Γ
 Χ Ρ Ω Μ Ω Ν Ι Φ Υ
 Λ Α Σ Ι Ω Ι

Ὅρο]ς χωρίου
 πεπραμένο[υ]
 ἐπὶ λύσει : Η Γ
 Χρῶμωνι Φυ-
 λασίῳ.

Ἐπὶ ἐπιφανείας λίθου πεντελισίου ἀνωμάλου.
 Εὐρέθη κατὰ μῆνα Ἰούνιον τοῦ 1883 παρὰ τὸν ἐν

Πειραιεῖ σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Ὑψ. 0,17,
 πλάτος 0,20, πάχος 0,04. Τὸ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ
 ταύτῃ ἀναφερόμενον ὄνομα Χρῶμων εὑρηται διὰ
 τοῦ ο γεγραμμένον Χρόμων ἐν Θουκ. 3,98. Ὅροι
 τοιοῦτοι πολλοὶ ἐδημοσιεύθησαν ἐν C. I. A. Vol.
 II μέρ. II ἀριθ. 1062-1152 καὶ add. ἀρ. 1171.

3

Σ Ο Ι Κ Ι Ω Ν
 Π Ε Π Ρ Α
 Ν Ε Π Ι Λ

Ὅρος] οίκιων
 πεπρα
 [μένω]ν ἐπὶ λ
 [ύσει]

Ἐπὶ τεμαχίου τεθραυσμένου λίθου πεντελικῆ
 ὕψ. 0,16, πλάτ. 0,15, πάχ. 0,05. Εὐρέθη ἐν
 Πειραιεῖ.

4

Μ Ε Λ Ι Τ Τ Α
 Α Λ Ο Π Ω Λ Ι Σ

Μέλιττα
 ἄλοπῶλις

Ἐπὶ στήλης ἐχούσης ἄνω γείσον λίθου ὑμηττίου
 ὕψ. 8,74, πλάτ. 0,33, πάχ. 0,06. Εὐρέθη κατὰ
 μῆνα Μάιον τοῦ 1884 ἐν τῷ ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ
 Πειραιῶς. Τὸ θηλ. ἄλοπῶλις ἀναγινώσκεται καὶ ἐν
 ἐπιγραφῇ ἐπιτυμβίῳ, βλ. Στεφ. Κουμανούδη ἐπιγρ.
 ἐπιτυμβ. ἀρ. 3002=C. I. A. III μέρ. II ἀρ. 1456.

5

Handwritten inscription in cursive script.

Ν Ο Υ Μ Η Ν Ι Ο Σ Ξ Κ Ι Τ Ι Ε Υ Σ

Ἡ ἐν πανομοιότηπῳ ἐκδιδομένη ἐνταῦθα δίγλωσσος, Φοινικικὴ καὶ Ἑλληνικὴ ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή, εἶνε ἐγκεχαραγμένη ἐπὶ στήλης λίθου ὑμηττίου τεθραυσμένης τὰ κάτω καὶ ἐχούσης γείσον καὶ ἐπίπεδον ἡμικυκλιοειδές. Ὑψος 4, 40, πλάτ. 0, 26, πάχ. 0, 04. Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον τοῦ 1884 παρὰ τὴν θέσιν τὴν κοινῶς λεγομένην *Κρεμμυδαροῦ* ('*Ἡετιώνεια*). Ἄλλας δίγλωσσους ἐπιγραφὰς Φοινικικὰς καὶ Ἑλληνικὰς δηλ. ἐν Ἀττικῇ ἐπίσης εὐρεθείσας βλέπε ἐν C. I. G. ἀρ. 859, 894 καὶ ἐν *Annali d. Inst.* 1861 *tan. d' Agg. M. N° 1* καὶ p. 322, πρὸς καὶ *Kekulé Theseion* σελ. 27 N° 57. Τὸ περιέργον δὲ εἶνε, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 859 ἐν C. I. G. ἐκδεδομένη εἶνε ὁμῶς νυμος τῆ ἡμετέρας, μολονότι τὰ Φοινικικὰ ἐκείνης γράμματα εἶνε διάφορα τῶν τῆς παρούσης καὶ ἐν δυσὶ στίχοις ἐγκεχαραγμένα. Ὁ γνωστὸς Σημιτιολόγος κ. Ernest Renan λαβὼν παρ' ἐμοῦ διὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς Σχολῆς κ. Foucart πανομοιότυπον τῆς ἐν λόγῳ ἐπιγραφῆς μέλλει νὰ δημοσιεύσῃ αὐτὴν μετ' οὐ πολὺ προσηκόντως.

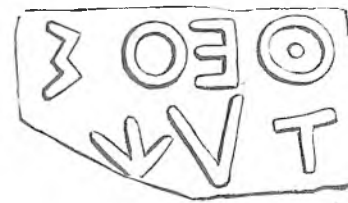
6

Ι Ε Ρ Ω Ν Α Ρ Τ Ε Μ . .
Ω Ρ Α Ι Α Ι

Ἰέρων Ἀρτεμ[ιδι]
ὠραία·

Ἐπὶ βάθρου λίθου πεντελησίου ἔχοντος περίξ καὶ γείσον ὕψ. 0, 10, πλάτ. 0, 25, πάχ. 0, 10. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ βάθρου παρατηρεῖται ἀβαθὲς τετράγωνον κοίλωμα καὶ τύπος μικροῦ ποδός. Εὐρέθη παρὰ τὴν Α' δημοτικὴν σχολὴν τῶν ἀρρένων κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1882. Πιθανῶς ἡ ἀναθηματικὴ αὕτη ἐπιγραφή ἀναφέρεται εἰς τὸν ἐν Πειραιεῖ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἧς τὸ ἐπίθετον ὠραία πρωτοφανές.

7

Θεός
Τύχα.

Ἐπὶ τεμαγίου κεραμίδος εὐρεθείσης ἐν Πειραιεῖ παρὰ τάφον ἀρχαῖον ἐν ἐκτύποις γράμμασιν, ἀποδοθείσιν ἐνταῦθα πανομοιότυπως ἐν μικροτέρῳ δὲ μεγέθει. Τοιαῦτα καὶ παρόμοια γράμματα ἀπαντῶσι καὶ ἐπ' ἄλλων κεραμίδων, τῶν ὁποίων πλείστας κέκτηται τὸ μουσεῖον τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας.

Ἐν Πειραιεῖ τῆ 9 Ἰουνίου 1884.

ΑΛ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ.

Παρὰ τὸ λεγόμενον *Καλλιχρον* φρέαρ, λεπτά τινα μόνον ἔξω τῆς Ἐλευσίνος καὶ ἐπὶ τῆς εἰς Θήβας καὶ Μέγαρα ἀγούσης, σκάπτων χωρικός τις τὰ θεμέλια τῆς οἰκίας του εὔρε τὸ ψήρισμα τοῦτο. Ἡ πλάξ πεντελικῆ οὔσα ἔχει ὕψος μὲν 0,63 μ., πλάτος 0,42 μ. καὶ πάχος 0,072 μ. περίπου. Εἶναι δὲ ἀποκεκρουσμένη μόνον εἰς τὰ κάτω, ἐν ᾧ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μόνον ὁ ῥύπος καὶ

αἱ ἀπολιθώσεις καθιστῶσι γράμματά τινα ἀσαφῆ. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα εὐκόλως συμπληροῦνται, οὐχὶ ὁμως καὶ ἡ τελευταία λέξις ἐν στ. 11. Ἀλλὰ καὶ αὕτη θ' ἀναγνωσθῆ, ἐλπίζω, ὅταν προσεχῶς ἡ πλάξ ἀγορασθεῖσα κατατεθῆ εἰς τὰς δημοσίας συλλογὰς· ἀναμένων δὲ νὰ καθαρισθῆ δὲν θέλω νὰ προτείνω ἐνταῦθα ὑποθέσεις περὶ τῆς πιθανῆς ἀναγνώσεως τῶν γραμμάτων τούτων· σημεῖῳ μόνον, ὅτι